

רע"פ 5266/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5266/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.6.2014, בע"פ 49692-03-14, שניתן על-ידי כב' השופטים א' יעקב - סג"נ; ז' בוסתן; ש' בורנשטין

בשם המבקש: עו"ד מנשה סלטון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' יעקב - סג"נ; ז' בוסתן; ש' בורנשטין), בע"פ 49692-03-14, מיום 17.6.2014, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת ש' זמיר), בת"פ 31364-0612, מיום 14.7.2013 ומיום 9.2.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ומעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין. בכתב האישום מסופר, כי המבקש היה חבר של אחותה הגדולה של המתלוננת, ובמספר אירועים נגע המבקש בגופה של המתלוננת, בהיותה קטינה. בשני מקרים, המבקש נגע בחזה של המתלוננת מעל לבגדיה, בניגוד לרצונה, וביקש לנשק אותה. במקרה אחר, המבקש ביקש לנשק את המתלוננת, והיא שבה וסירבה. באותו לילה, נרדמו המתלוננת ואחותה במיטתן, וביניהן שכב המבקש, שהודיע על כוונתו ללכת לישון בביתו. לאחר שהמתלוננת נרדמה, המבקש הפשיט אותה, אחז בחוזקה בישבנה וגרם לה כאב, מישש את חזה, והחל לנשק וללקק את ישבנה.
3. ביום 14.7.2013, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות שיוחסו לו. בית המשפט מצא את עדותה של המתלוננת "כנה, אישית ואוטנטית שאותות האמת ניכרים על פניה". נקבע, כי ניתן לתת בעדות זו אמון מלא, ובפרט כאשר היא זכתה לחיזוק משמעותי באמצעות עדויות וראיות נוספות. בין היתר, צויין כי לאחר האירוע האחרון, ניהלו המבקש והמתלוננת התכתבות באמצעות מסרונים, במסגרתה ביקש המבקש את סליחתה של המתלוננת. בית המשפט מצא בחלופת המסרונים "חיזוק משמעותי" לגרסתה של המתלוננת, וקבע כי בקשת הסליחה מהווה "ראשית הודאה" מצידו של המבקש. בנוסף, ועוד לפני שהמתלוננת הטיחה במבקש האשמות, היא פרסמה על קיר הפייסבוק שלה "פוסט" שבו נכתב: "גם האנשים הכי קרובים אליך נותנים לך סכין בגב". בסמוך לאחר מכן, שלח לה המבקש מסרון: "מה שרשום בפייסבוק עלי". מן העבר השני, עדותו של המבקש בבית המשפט לא עוררה "שמץ של אמון", ונמצאו בה שקרים וסתירות מהותיות. גם עדותה של אחותה של המתלוננת, אשר העידה לטובת המבקש, לא נמצאה אמינה.
4. בית המשפט גזר את דינו של המבקש ביום 9.2.2014. במסגרת גזר הדין, ציין בית המשפט את עיקרי התסקיר שנערך בעניינו של המבקש על-ידי שירות המבחן, ואשר ייחס למבקש העדר גבולות; דפוסים מניפולטיביים; יכולת תכום; תכנון; אלמנטים של פיתוי וחזרתיות וקושי בדחיית סיפוקים. בתסקיר נפגעת העבירה, תוארו הפגיעות הקשות שנגרמו למתלוננת ולתפקודה היומיומי, בעקבות מעשיו של המבקש. בית המשפט הדגיש את הערך החברתי המוגן על-ידי עבירות המין, ואת כיעורן המוסרי של עבירות אלה, בפרט כשהן מבוצעות בקטינים. בבחינת נסיבותיהן של העבירות במקרה דנן, נמצא כי הפגיעה בערך המוגן היתה קשה ומשמעותית, בין היתר מכיוון שהמבקש ניצל את האמון שנתנה בו המתלוננת, אשר ראתה אותו כ"אח גדול". לקולה, נשקלו בעיקר גילו הצעיר של המבקש, והעדרו של עבר פלילי העומד לחובתו. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ש"ח.
5. המבקש ערער על הכרעת הדין, וטען כי בית משפט השלום לא קבע במדויק באיזה שלב התעוררה המתלוננת משנתה, ולפיכך קיים קושי לקבוע, כי התקיימה הנסיבה הקבועה בסעיף 345(א)(4) לחוק העונשין - ניצול מצב של חוסר הכרה או מצב אחר המונע הסכמה חופשית. בנוסף, נטען לקיומן של סתירות בעדותה של המתלוננת לגבי ההתרחשות המדויקת של האירועים; וכן נטען לקיומם של מחדלי חקירה, בין היתר בכך שחברותיה של המתלוננת לא נחקרו במשטרה. טענה נוספת בערעור היתה, כי נפל כשל בייצוגו של המבקש בפני בית משפט השלום. לצד הערעור על הכרעת הדין, ערער המבקש גם על גזר הדין, וטען כי העונש שהושת עליו "אינו מידתי".
6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, בפסק דין מיום 17.6.2014. נקבע כי אין סתירה ממשית בין הגרסאות שמסרה המתלוננת. גם לעניין המועד המדויק שבו התעוררה המתלוננת משנתה, לא ראה בית המשפט סתירה מהותית בדבריה של המתלוננת. בפסק הדין הובהר, כי בית משפט השלום הסביר היטב את ההרשעה בביצוע

מעשה מגונה בנסיבות של אינוס, שכן המתלוננת היתה שקועה בשינה בשעה שהמבקש החל לבצע את המעשה המגונה. כמו כן, דחה בית המשפט המחוזי את טענתו של המבקש ל"כשל בייצוג", ולא מצא מקום להתערבות בגזר הדין.

הבקשה לרשות ערעור

7. לטענתו של המבקש, בית המשפט המחוזי "לא דן באופן ראוי וצודק בטענות ההגנה", ופסק הדין שניתן בערעור איננו מנומק די צורכו. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, מפנה המבקש לטענותיו כפי שנטענו בכתב הערעור, ובין היתר, לעניין הסתירות שנפלו בגרסאותיה של המתלוננת; מחדלי החקירה; כשל בייצוגו של המבקש; וכן לעניין חומרת העונש.

דיון והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה, ורק במקרים אשר מעוררים סוגיה משפטית רחבת היקף או כבדת משקל, או כאשר מתגלה חשש לעיוות דין או אי צדק כלפי המבקש (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.7.2014); רע"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי היא איננה מעוררת שאלה החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ולא ראיתי כל חשש לעיוות דינו של המבקש. לפיכך, דין הבקשה להידחות. עוד יצויין, כי השגותיו של המבקש על פסק הדין, נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי, והבקשה דנן איננה המסגרת המתאימה לניסיון לערוך "מקצה שיפורים", וודאי שלא ראוי לעשות כך על דרך ההפנייה לכתב טענות קודם שהוגש לערכאת הערעור (רע"פ 5064/14 נתשה נ' מדינת ישראל (22.7.2014); רע"פ 4323/14 מולדובן נ' מדינת ישראל (26.6.2014); רע"פ 3364/14 מנצור נ' מדינת ישראל (9.6.2014)).

9. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. פסק דינו של בית משפט השלום מבוסס על אדנים יציבים, והוא יסודי ומנומק היטב. בית המשפט המחוזי לא ראה עילה להתערבות בממצאי מהימנות ובקביעות עובדתיות אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית. כידוע, התערבות מעין זו תעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, ועל אחת כמה וכמה יפים הדברים במסגרת בקשה לרשות ערעור (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 913/14 מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014); רע"פ 1223/14 גוהרי נ' מדינת ישראל (26.3.2014)). בענייננו, הערכת המהימנות של בית משפט השלום היא נחרצת, וטענותיו של המבקש אינן מגלות כל עילה להתערב בה. מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם "ליבת האירועים תוארה על ידי המתלוננת באופן דומה בכל האמרות שנגבו ממנה", ואין בהם סתירה ממשית. ה"סתירות", כביכול, עליהן הצביע המבקש, נוגעות לשוליים של האירועים, ואין בהן דבר אשר בכוחו לעורר ספק בגרסתה של המתלוננת ובאשמתו של המבקש. כאמור, לגרסתה של המתלוננת הצטרפו חיזוקים בעלי משקל, ומנגד, גרסתו של המבקש זכתה לחוסר אמון מוחלט מצד בית משפט השלום. דומה, כי רבות מטענותיו של המבקש בערעור נבעו במידה רבה מהחלפת ייצוגו של המבקש, לאחר שנגזר דינו, וגם בבקשה דנן, חזר המבקש וטען ל"כשל בייצוג". מאחר שהמבקש נמנע מלצרף לבקשה את תגובת הסנגור שייצג אותו בפני הערכאה הדיונית, אינני רואה להרחיב בנושא זה (ראו, בהקשר זה, רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014)).

אשר לעונש שהושת על המבקש, סבורני כי בניגוד לנטען בבקשה, מדובר בעונש אשר הולם את חומרת העבירות, לצד ההתחשבות בגילו הצעיר של המבקש ובעברו הפלילי הנקי, כפי שהובהר בגזר הדין. על כל פנים, עונשו של המבקש איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (ראו והשוו: רע"פ 3370/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2013); רע"פ 6864/09 מלכא נ' מדינת ישראל (21.9.2009)), וגם בהיבט זה לא מצאתי עילה להתערבות.

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשע"ד (5.8.2014).

שׁוֹפֵט
